VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (apelācijas palāta)

2015. gada 19. jūnijā *

Apelācija — Civildienests — Ierēdņi — Civildienesta tiesas objektivitāte — Pieteikums par tiesneša noraidīšanu — Iecelšana citā amatā — Dienesta intereses — Noteikums par pakāpes un amata atbilstību — Civildienesta noteikumu 7. panta 1. punkts — Disciplinārlieta — Tiesības uz aizstāvību

Lieta T-88/13 P

par apelācijas sūdzību par Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (trešā palāta) 2012. gada 5. decembra spriedumu lietā *Z*/Tiesa (F-88/09 un F-48/10, Krājums-CDL, EU:F:2012:171), ar ko tiek lūgts šo spriedumu atcelt,

Z , ar dzīvesvietu Luksemburgā (Luksemburga), ko pārstāv *F. Rollinger*, advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Savienības Tiesa, ko pārstāv *A. Placco*, pārstāvis,

atbildētāja pirmajā instancē.

VISPĀRĒJĀ TIESA (apelācijas palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši H. Kanninens [*H. Kanninen*] (referents) un D. Gracijs [*D. Gratsias*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

Spriedums [1]

1 Ar apelācijas sūdzību, kas celta atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu I pielikuma 9. pantam, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (trešā palāta) 2012. gada 5. decembra spriedumu *Z*/Tiesa (F-88/09 un F-48/10, Krājums-CDL; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:F:2012:171), ar kuru Civildienesta tiesa ir noraidījusi viņas prasību atcelt Eiropas Savienības Tiesas 2008. gada 18. decembra lēmumu par viņas iecelšanu citā amatā un 2009. gada 10. jūlija lēmumu, ar ko viņai ir uzlikts sods – rakstveida brīdinājums.

* Tiesvedības valoda – franču.

1 — Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

Tiesvedības rašanās fakti

2 Būtiskie tiesvedības rašanās fakti pārsūdzētā sprieduma 23.–66. punktā ir izklāstīti šādi:

"23 Prasītāja tika pieņemta darbā pārbaudāmā ierēdņa statusā no 2005. gada 1. septembra un strādāja no minētā datuma līdz 2008. gada 31. decembrim vienā no Tiesas Tulkošanas ģenerāldirekcijas tulkošanas nodaļām par juristi lingvisti. Viņa tika apstiprināta ierēdņa statusā 2006. gada 1. jūnijā.

24 2005. gada decembrī *X* k-dze tika pieņemta darbā par juristi lingvisti šajā pašā tulkošanas nodaļā un tajā pašā grupā, kurā darbojās prasītāja, līgumdarbinieka palīguzdevumiem statusā. *X* k-dze ir *W* k-ga sieva, kas vēlāk tika iecelts par personu, kas norīkota pie Tiesas sekretāra.

25 Prasītāja bija atbildīga par dažu *X* k-dzes veikto tulkojumu rediģēšanu. Viņa apgalvo, ka, strādājot šajā statusā, viņa drīz vien secināja *X* k-dzes veikto tulkojumu slikto kvalitāti, kā arī to, ka *X* k-dze neievēro norādījumus un termiņus.

26 Prasītāja apgalvo, ka daudzkārt viņa un daži viņas kolēģi, tostarp viņas grupas vadītājs, ir informējuši nodaļas vadītāju *Y* k-gu par apgalvoto *X* k-dzes nekompetenci. Prasītāja norāda, ka nodaļas vadītājs esot sistemātiski ignorējis kritiku attiecībā uz *X* k-dzes darbu, un tā iemesls, pēc prasītājas domām, bija ilgstošas draudzīgas attiecības starp nodaļas vadītāju un *X* k-dzi. Turklāt prasītājas profesionālā situācija nodaļā esot pasliktinājusies pēc tam, kad viņa bija ziņojusi savas nodaļas vadītājam par *X* k-dzes veikto darbu neatbilstību. Savukārt Tiesa apstrīd šo notikumu versiju, it īpaši to, ka būtu pastāvējusi kāda īpaši labvēlīga attieksme par labu *X* k-dzei, kā arī prasītājas priekšnieku bezdarbību.

27 2006. gada aprīlī viens starpgadījums esot pastiprinājis prasītājas pārliecību, ka *X* k-dze bauda īpaši labvēlīgu attieksmi nodaļā. Proti, pēc tam, kad prasītāja bija konstatējusi kāda *X* k-dzes veiktā tulkojuma nepilnīgumu un pieprasījusi *X* k-dzei to papildināt, *X* k-dze nosūtīja jauno dokumentu sekretariātam ar norādi "darbs pabeigts", lai gan saskaņā ar iekšējiem dienesta noteikumiem tas bija jānodod atpakaļ prasītājai, lai viņa vēlreiz veiktu rediģēšanu. Vēlāk prasītāja esot paziņojusi *Y* k-gam par šo starpgadījumu, pieprasot veikt attiecībā uz *X* k-dzi kādus stingrus pasākumus, taču *Y* k-gs esot atteicies to darīt.

28 Prasītāja sūdzējās direktoram, kurš bija atbildīgs par viņas nodaļu, par sava nodaļas vadītāja attieksmi, ko viņa raksturoja kā "nepiemērotu un naidīgu".

29 Atbilstoši informācijai, ko sniegusi Tiesa, 2006. gada 10. decembra sanāksmē direktors paskaidroja prasītājai *X* k-dzes pieņemšanas darbā iemeslus. Prasītāja apgalvo, ka šīs sanāksmes laikā direktors tāpat esot atzinis, ka *X* k-dzei ir bijuši sarežģījumi attiecībās ar citiem nodaļas darbiniekiem un ka pagātnē viņa divas reizes nebija izturējusi Eiropas Personāla atlases biroja (*EPSO*) organizētos atklātos konkursus attiecībā uz juristu lingvistu posteņiem Tiesā. Tiesa apstrīd izteikumu, ko prasītāja piedēvējusi viņas bijušajam direktoram, patiesumu.

30 2007. gada 14. maijā prasītāja konstatēja tulkošanas kļūdas Tiesas spriedumā, ko bija tulkojusi *X* k-dze. Viņa par to informēja savu nodaļas vadītāju *Y* k-gu.

31 2007. gada 25. maijā prasītāja 2006. gada novērtējuma procedūrā satikās ar Tulkošanas ģenerāldirekcijas ģenerāldirektoru, kas rīkojās novērtētāja apelācijas instancē statusā. Prasītāja norāda, ka viņa informēja ģenerāldirektoru par sarežģījumiem, ar kuriem viņa saskārusies tādēļ, ka nodaļas vadītājs *Y* k-gs izrādot īpaši labvēlīgu attieksmi pret vienu viņas grupas locekli, bet nav konkrēti minējusi *X* k-dzi. Pēc prasītājas apgalvotā, ģenerāldirektors esot bijis uzreiz sašutis un esot ierosinājis organizēt iekšējo auditu, lai noteiktu, vai pret viņas norādīto personu, kas ir kandidāte uz jurista lingvista posteni, netiek izrādīta īpaši labvēlīga attieksme. Prasītāja apgalvo, ka

pēc tam, kad ģenerāldirektors bija uzzinājis, ka runa ir par *X* k-dzi, kas ir pie Tiesas sekretāra norīkotās personas sieva, viņš piedāvāja viņai pāriet citā ģenerāldirekcijā. Tiesa apstrīd izteikumu, ko prasītāja piedēvējusi ģenerāldirektoram, patiesumu.

32 Prasītāja apgalvo, ka bija brīdinājusi savus priekšniekus par īpaši labvēlīgu attieksmi, ko viņas nodaļas vadītājs izrāda pret *X* k-dzi, 2007. gada 23. novembra elektroniskā pasta vēstulē, dienesta piezīmē, kas nosūtīta saistībā ar 2007. gada novērtējumu, un, visbeidzot, elektroniskā pasta vēstulē, kas tika nosūtīta tostarp Tiesas sekretāram 2008. gada 11. novembrī.

33 Starplaikā, 2008. gada 10. jūlijā, nodaļas vadītājs *Y* k-gs pieņēma lēmumu pārcelt prasītāju citā grupā šajā pašā nodaļā, motivējot ar to, ka viņai ir konflikta attiecības ar savas grupas vadītāju. Prasītāja apgalvo, ka šo motīvu patiesums esot apšaubāms, jo, pirmkārt, minētajam grupas vadītājam bija jau drīz jāpāriet uz darbu Eiropas Savienības Padomē un, otrkārt, viņš nebija zinājis par iemesliem, kuru dēļ viņa attiecības ar prasītāju varētu tikt kvalificētas kā konflikts, līdz viņš pats pārrunājis ar nodaļas vadītāju. Tomēr prasītāja nav iesniegusi sūdzību par šo lēmumu par grupas maiņu.

34 2008. gada septembra sākumā prasītāja vērsās pie viena no padomdevējiem psiholoģiskas vardarbības jautājumos, kas ieviesti ar [Tiesas sekretāra 2006. gada 20. novembra paziņojumu par cilvēka cieņas ievērošanu].

35 2008. gada novembrī prasītājai tika piedāvāts viņas darba dokumentu apriti turpmāk veikt elektroniskā, nevis fiziskā veidā.

36 2008. gada 9. decembrī, izvesta no pacietības ar apgalvoto psiholoģisko vardarbību no viņas nodaļas vadītāja puses, prasītāja nosūtīja visiem savas nodaļas darbiniekiem elektroniskā pasta vēstuli, kurā – atbilstoši prasītājai iesniegtajai versijai franču valodā – bija teikts:

“Cienījamie kolēģi, no rītdienas es vairs nebūšu Jūsu kolēģe, un tas ir labi pārdomāts lēmums, kurš tomēr būtu nedaudz jāizskaidro tiem, kas nav lietas kursā, lai nebūtu tā, ka kāds jūtas aizvainots.

Kā lielākā daļa no Jums jau varēja saprast, nodaļas vadītāja attieksme pret mani ir kļuvusi īpaši naidīga un reizēm pavisam nepieklājīga – un šeit (runājot par viņa attieksmi) es izsakos ļoti saudzīgi – kopš laika, kad es biju pievērsusi uzmanību faktam, ka viņa nespēja nodalīt sociālas un profesionālas attiecības ir ļoti negatīvi ietekmējusi nodaļas funkcionēšanu un darba apstākļus redaktoriem, kuriem savā darbā nācies sastapties ar nodaļas vadītāja ļoti vecu paziņu, kas strādā mūsu nodaļā ar pagaidu darbinieka līgumiem gandrīz divus gadus.

Neesmu vienīgā, kam traucē šī situācija, bet izskatās, ka esmu vienīgā, kas uzdrīkstējusies skaidri izteikt savu viedokli, tostarp par to, ka tā ir necieņa pret pārējiem, kas strādā mūsu nodaļā, jo privileģēta attieksme pret savām paziņām diemžēl ir uz citu rēķina – uz to personu rēķina, kas ienākuši šajā dienestā pēc *EPSO* konkursiem vai pateicoties savām zināšanām un spējām, bez jebkādiem draugiem, ģimenes locekļiem vai citādām attiecībām Tiesā.

Pats par sevi saprotams, ka reakcija ir bijusi un paliek asa, un tas ietekmē mana darba apstākļus. Tomēr es uzskatu, ka tādas vērtības kā godīgums, pieklājība un cieņa ir daudz svarīgākas nekā, teiksim, kāds amata paaugstinājuma puspunkts. Aizņemtais amats nevienam nedod tiesības attiekties pret citiem nepienācīgi vai iedomīgi, it īpaši tīri personīgo iemeslu dēļ, kurus jebkurš no Jums, kas apzinās situāciju mūsu nodaļā no 2005. gada decembra līdz 2007. gada jūnijam, var pats izvērtēt.

Tiem, kas man vairākkārt teikuši, ka neko nevar pretstatīt personām, kuras sasaista personīgas attiecības, un ka šeit nekas nemainīsies, ir labas ziņas – tieši pretēji, daudz kas jau ir mainījies un drīzumā mainīsies vēl vairāk. Vislabākais pierādījums tam ir fakts, ka pašlaik mūsu nodaļā darbā ir

pieņemti *EPSO* konkursu veiksmīgie kandidāti vai tie, par kuriem nav nekādu šaubu par to, ka viņi tikuši pieņemti darbā, pamatojoties uz viņiem piemītošo vērtību, nevis, piemēram, tāpēc, ka viņi pazīst kādu cilvēku nezin cik ilgu laiku.

Tiem, kam nekas nevar sabojāt apetīti, novēlu labu apetīti!

[..]

P.S. Es gribētu izteikt lielu pateicību tiem no Jums, kas balsojuši par mani [personāla komitejas] vēlēšanās (gandrīz 350 balsis, kas ir ļoti labs rezultāts), un par e-pastiem un citā veidā pausto atbalstu, ko es esmu saņēmusi. Tā gan ir pozitīva pieredze, ka tik liela cilvēku grupa līdzīgi uzskata, ka daudz kas jāmaina ne tikai mūsu nodaļā, bet arī iestādē. Šobrīd izredzes to panākt ir daudz labākas, nekā bija līdz šim."

37 Ar tās pašas dienas elektroniskā pasta vēstuli jaunajam direktoram, kas kļuvis atbildīgs par viņas nodaļu, kopiju nosūtot Tulkošanas ģenerāldirekcijas ģenerāldirektoram, prasītāja lūdza organizēt tikšanos saistībā ar psiholoģisko vardarbību, no kuras viņa esot cietusi.

38 2008. gada 10. decembrī prasītāja nosūtīja vēl vienu elektroniskā pasta vēstuli [..] viņas nodaļas vadītājam, t.i., *Y* k-gam, kā arī visiem nodaļas darbiniekiem, un šajā vēstulē – atbilstoši prasītājai iesniegtajai versijai franču valodā – bija teikts:

"Labdien!

Jūsu priekšnieki ir pilnībā lietas kursā jau kopš ilga laika, un [ģenerāldirektors] uzskatīja, ka attiecībā uz līgumiem, kas piešķirti vienai no Jūsu paziņām, būtu jāveic Tiesas iekšējais audits. Šobrīd tiek noskaidrots, kāpēc minētais audits nav ticis veikts savlaicīgi un kurš ir atbildīgs par šo nolaidību.

Nav jēgas man draudēt – tas neko nemainīs, un [jaunais direktors, kas ir atbildīgs par nodaļu], ir jau agrāk nolēmis veltīt visu vajadzīgo laiku, lai organizētu tikšanos par Jūsu nepiedienīgu uzvedību, pildot savas funkcijas, jo iepriekšējais direktors [..] ļoti ilgi ignorēja šo problēmu, un, šķiet, tagad tas mainīsies."

1. 2008. gada 18. decembra lēmums par iecelšanu citā amatā

39 Pirmās sekas saistībā ar divu 2008. gada 9. un 10. decembra elektroniskā pasta vēstuļu nosūtīšanu visiem nodaļas, kurā strādāja prasītāja, darbiniekiem bija tas, ka Tiesas sekretārs, rīkojoties iecēlējinstitūcijas statusā, 2008. gada 18. decembrī pieņēma lēmumu par prasītājas pārcelšanu ar viņas amata vietu citā amatā, atbilstoši [Eiropas Savienības] Civildienesta noteikumu 7. panta 1. punktam pārceļot viņu ar viņas amata vietu Bibliotēkas direkcijā no 2009. gada 1. janvāra [..]. Lēmuma paziņošanas memorandā Tiesas personāla un finanšu ģenerāldirektors norādīja, ka pārcelšana "ir pamatota ar nepieciešamību nodrošināt pienācīgu [Jūsu] nodaļas darbību [..], kas ir tikusi traucēta sakarā ar elektroniskā pasta vēstulēm ar smagiem apvainojumiem attiecībā uz Jūsu priekšniekiem, kurus Jūs esat nosūtījusi visiem nodaļas darbiniekiem 2008. gada 9. un 10. decembrī".

40 2009. gada 2. aprīlī prasītāja, pamatojoties uz [Eiropas Savienības] Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, iesniedza sūdzību, lūdzot atcelt 2008. gada 18. decembra lēmumu, kā arī atlīdzināt viņai nodarīto morālo kaitējumu, ko viņa novērtējusi EUR 30 000 apmērā. [..]

42 Ar 2009. gada 30. jūnija lēmumu, kurš paziņots 2009. gada 13. jūlijā, komiteja, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, noraidīja 2009. gada 2. aprīļa sūdzību.

2. 2009. gada 10. jūlija lēmums par disciplinārsodu

43 Otrās sekas saistībā ar 2008. gada 9. un 10. decembra elektroniskā pasta vēstuļu nosūtīšanu bija tās, ka 2008. gada 19. decembrī Tulkošanas ģenerāldirekcija pārsūtīja Tiesas sekretāram, kas rīkojās iecēlējinstitūcijas statusā, dienesta piezīmi, ar kuru tā lūdza uzsākt pret prasītāju disciplinārlietu (turpmāk tekstā – "piezīme lietā") [..].

44 Ar 2009. gada 12. janvāra memorandu Tiesas sekretārs paziņoja prasītājai piezīmi lietā, tai pievienojot abu 2008. gada 9. un 10. decembra elektroniskā pasta vēstuļu tulkojumu franču valodā, un, pamatojoties uz [Eiropas Savienības] Civildienesta noteikumu IX pielikuma 3. pantu, uzaicināja viņu uz uzklausīšanu. Uzklausīšana notika 2009. gada 28. janvārī, piedaloties Tiesas Personāla un finanšu ģenerāldirekcijas Cilvēkresursu un personāla pārvaldes direkcijas direktoram, kurš bija atbildīgs par protokola sagatavošanu. Šīs uzklausīšanas laikā prasītāja lūdza un saņēma atļauju iesniegt rakstveida apsvērumus papildus pirmajiem apsvērumiem, ko viņa būtu noformulējusi pēc protokola sagatavošanas.

45 2009. gada 3. februārī prasītājai tika paziņots 2009. gada 28. janvāra uzklausīšanas protokola projekts, un pēc tam 9. februārī viņa iesniedza iecēlējinstitūcijai savus pirmos apsvērumus par minēto projektu.

46 2009. gada 27. februārī prasītāja iesniedza papildu apsvērumus, kuros viņa norādīja, ka pret viņu ierosinātā procedūra esot nelikumīga.

47 2009. gada 12. martā prasītāja parakstīšanas mērķiem saņēma uzklausīšanas protokola gala versiju. Viņa nosūtīja atpakaļ neparakstītu dokumentu, norādot, ka tajā nav atspoguļoti visi viņas izteiktie apsvērumi.

48 Ar 2009. gada 1. aprīļa memorandu Tiesas sekretārs informēja prasītāju, ka, ņemot vērā to, ka 2008. gada 9. un 10. decembra elektroniskā pasta vēstuļu nosūtīšana ir uzskatāma par amata pārkāpumu, viņš nolēma uzsākt [Eiropas Savienības] Civildienesta noteikumu IX pielikuma 11. pantā minēto disciplinārlietu, "paredzot uzlikt sodu rakstveida brīdinājuma vai rājiena veidā bez apspriešanās ar Disciplinārlietu kolēģiju". Turklāt viņš norādīja, ka, pirms ieņemt nostāju par to, kā kvalificējama prasītājas rīcība, un par iespējami uzliekamo sodu, saskaņā ar minēto 11. pantu tiks organizēta otrā uzklausīšana.

49 Otrā prasītājas uzklausīšana, ko veicis Tiesas sekretārs, notika 2009. gada 8. maijā [..] [..]

54 2009. gada 10. jūlijā Tiesas sekretārs, rīkojoties iecēlējinstitūcijas statusā, pieņēma lēmumu uzlikt prasītājai sodu rakstveida brīdinājuma veidā, motivējot, ka viņa, "nosūtot visiem [savas nodaļas] darbiniekiem 2008. gada 9. un 10. decembra elektroniskā pasta vēstules, ir kaitējusi viņas amata cieņai, pārkāpjot [Eiropas Savienības] Civildienesta noteikumu 12. pantu" (turpmāk tekstā – " 2009. gada 10. jūlija sods"). [..]

59 Ar 2009. gada 10. novembra vēstuli prasītāja, pamatojoties uz [Eiropas Savienības] Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, iesniedza sūdzību par 2009. gada 10. jūlija sodu [..]. [..]

61 Ar 2010. gada 22. janvāra vēstuli [..] prasītāja tika uzaicināta uz 2010. gadu 9. februārī plānoto uzklausīšanu komitejā, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu. [..]

65 Ar 2010. gada 19. februāra vēstuli, kura bija adresēta [komitejai, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu], prasītāja [norādīja], ka, viņasprāt, komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetencē nav lemt par viņas sūdzību.

66 Ar 2010. gada 10. marta lēmumu, kurš paziņots tā paša gada 15. martā, komiteja, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, noraidīja sūdzību par 2009. gada 10. jūlija sodu."

Tiesvedība pirmajā instancē [..]

5 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 22. jūnijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību, kura reģistrēta ar numuru F-48/10 (turpmāk tekstā – "prasība F-48/10"), lūdzot, pirmkārt, atcelt iecēlējinstitūcijas 2009. gada 10. jūlija lēmumu, ar kuru viņai ir uzlikts sods rakstveida brīdinājuma veidā (turpmāk tekstā – "2009. gada 10. jūlija sods"), kā arī, ciktāl tas ir vajadzīgs, atcelt lēmumu par sūdzības par šo sodu noraidīšanu un, otrkārt, piespriest Tiesai samaksāt summu EUR 50 000 kā atlīdzību par morālo kaitējumu.

6 Savā aizstāvībā Tiesa lūdza tostarp noraidīt prasību F-48/10.

[..]

11 2012. gada 25. janvāra tiesas sēdes sākumā apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza skaidri izteiktu pieteikumu par tiesneša referenta noraidīšanu, kurš pēc šā sprieduma 7. punktā minētās vēstules ir kļuvis par Civildienesta tiesas priekšsēdētāju un trešās palātas, t.i., iztiesāšanas sastāva, kuram tikušas iedalītas attiecīgās lietas, priekšsēdētāju, iespējamā godprātīguma, objektivitātes un neatkarības trūkuma dēļ. Minētajā pieteikumā – starp apgalvojumiem attiecībā uz tiesneša referenta neobjektivitāti, kas bija balstīti uz apstākli, ka viņš, būdams Civildienesta tiesas priekšsēdētājs, ir saglabājis Civildienesta tiesas komiteju, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, – bija norādīts, ka "tas pats attiecas uz [minētās Civildienesta tiesas] locekļiem, kas piekrituši kļūt par minētās komitejas locekļiem, jo viņu objektivitāte šajā ziņā ir objektīvi apšaubāma".

12 Saistībā ar pieteikumu par noraidīšanu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza tiesas sēdes sākumā, Vispārējā tiesa apturēja tiesvedību.

13 Ar 2012. gada 6. februāra vēstuli Civildienesta tiesas kanceleja pieteikumu par noraidīšanu pārsūtīja Tiesai, lai tā varētu sniegt iespējamos apsvērumus, un Tiesa ar vēstuli, kas Civildienesta tiesas kancelejā tika saņemta 2012. gada 17. februārī, norādīja, ka tā nesniegs nekādus apsvērumus un ka tā paļaujas uz Civildienesta tiesas vērtējumu, izskatot šo jautājumu. Ar 2012. gada 29. marta pamatotu lēmumu Civildienesta tiesas otrās palātas priekšsēdētājs noraidīja pieteikumu gan par tiesneša referenta, gan par divu tiesnešu, kuri bija Civildienesta tiesas komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, locekļi, noraidīšanu.

14 Ar kancelejas 2012. gada 4. aprīļa vēstuli lietas dalībnieki tika uzaicināti uz jaunu tiesas sēdi, kas notika 2012. gada 10. maijā.

15 2012. gada 5. decembrī Civildienesta tiesa (trešā palāta) pasludināja pārsūdzēto spriedumu.

[..]

Pārsūdzētais spriedums [..]

Par prasību F-48/10

28 Savu prasījumu par atcelšanu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja bija izvirzījusi sešus prasības pamatus: pirmo pamatu par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences neesamību un Tiesas 2004. gada 4. maija Lēmuma par to pilnvaru izmantošanu, kuras saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumiem piešķirtas iecēlējinstitūcijai un kuras saskaņā ar Pārējo

darbinieku nodarbināšanas kārtību piešķirtas institūcijai, kas ir pilnvarota noslēgt darba līgumus (turpmāk tekstā – "2004. gada 4. maija lēmums"), 4. panta prettiesiskumu; otro pamatu par disciplinārlietas prettiesiskumu, jo esot tikušas pārkāptas tiesības uz aizstāvību un sacīkstes princips, kā arī Civildienesta noteikumu IX pielikuma 1.–3. pants; trešo pamatu par Civildienesta noteikumu 12. panta un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPAK) 10. panta pārkāpumu, kā arī acīmredzamu kļūdu vērtējumā; ceturto pamatu par iecēlējinstitūcijas interešu konflikta esamību un par Tiesas statūtu 2. un 10. panta, Civildienesta noteikumu 11.a panta, Eiropas labas administratīvās prakses kodeksa 8. panta, Pamattiesību hartas 41. panta, kā arī vispārējo objektīvas pieejas, objektivitātes un neatkarības principu pārkāpumu; piekto pamatu par tiesību uz aizstāvību un pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa pārkāpumu un sesto pamatu par pilnvaru ļaunprātīgu un nepareizu izmantošanu, kā arī pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses un labas pārvaldības principa pārkāpumu.

29 Ar pārsūdzēto spriedumu Civildienesta tiesa noraidīja visus minētos prasības pamatus.

[..]

Tiesvedība Vispārējā tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

32 Ar procesuālo rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 14. februārī, prasītāja cēla šo apelācijas sūdzību.

33 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2013. gada 26. februārī, apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza pieteikumu par anonimitātes noteikšanu, kuru apelācijas palātas priekšsēdētājs apmierināja ar 2013. gada 6. marta lēmumu.

34 2013. gada 19. septembrī Tiesa iesniedza atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību. Rakstveida process tika pabeigts 2013. gada 2. decembrī.

35 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (apelācijas palāta) konstatēja, ka viena mēneša laikā pēc tam, kad tika izsniegts dokuments par rakstveida procesa pabeigšanu, lietas dalībnieki nav iesnieguši pieteikumu par tiesas sēdes rīkošanu, un saskaņā ar tās Reglamenta 146. pantu nolēma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas.

36 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— apmierināt viņas prasījumus pirmajā instancē lietās F-88/09 un F-48/10;

— piespriest Tiesai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies pirmajā instancē un saistībā ar šo apelācijas sūdzību.

37 Tiesas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt apelācijas sūdzību;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

38 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza vienpadsmit pamatus. Pirmais pamats ir par Civildienesta tiesas trešās palātas objektivitātes neesamību. Otrais pamats ir par tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu, jo Civildienesta tiesas kontrole pār Civildienesta noteikumu 7. panta 1. punktā paredzētā dienesta interešu nosacījuma ievērošanu esot ierobežota. Trešais pamats ir par to, ka Civildienesta tiesas otrās palātas priekšsēdētājam neesot bijusi kompetence lemt par 2012. gada 25. janvāra pieteikumu par noraidīšanu. Ceturtais pamats ir par tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpumu, jo Vispārējās tiesas Reglamentā neesot paredzēta iespēja pārsūdzēt lēmumu noraidīt pieteikumu par tiesneša noraidījumu. Piektais pamats ir, pirmkārt, par pienākuma pierādīt motīvu, uz kuriem balstīti lēmums par iecelšanu citā amatā un 2009. gada 10. jūlija sods, materiālo patiesumu pārkāpumu un, otrkārt, par faktu sagrozīšanu. Sestais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, jo Civildienesta tiesa kļūdaini esot nospriedusi, ka lēmums par iecelšanu citā amatā ir bijis pieņemts tikai dienesta interesēs Civildienesta noteikumu 7. panta 1. punkta izpratnē. Septītais pamats ir par Civildienesta tiesas pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā kļūdaini esot nospriedusi, ka iecēlējinstitūcija bija ievērojusi noteikumu par pakāpes un amata atbilstību. Astotais pamats ir par tiesību uz aizstāvību un tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu. Devītais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, jo Civildienesta tiesa kļūdaini esot nospriedusi, ka prasījumi atlīdzināt apgalvoto kaitējumu, kas esot nodarīts ar lēmuma par iecelšanu citā amatā paziņošanu visam personālam, ir nepieņemami. Desmitais pamats ir, pirmkārt, par Civildienesta tiesas pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā esot nospriedusi, ka komitejai, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu un kas noraidīja sūdzību par 2009. gada 10. jūlija sodu, ir atbilstoša kompetence, un, otrkārt, par to, ka neesot ticis nospriests par prasības pamatu, kas attiecas uz 2004. gada 4. maija lēmuma 4. panta prettiesiskumu. Vienpadsmitais pamats ir, pirmkārt, par Civildienesta tiesas pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā kļūdaini esot nospriedusi, ka iecēlējinstitūcija bija ievērojusi Civildienesta noteikumu IX pielikuma 1.–3. pantu, un, otrkārt, par tiesību uz aizstāvību un sacīkstes principa pārkāpumu.

[..]

Par apelācijas sūdzības pamatiem, kas attiecas uz prasību F-48/10

Par desmito apelācijas sūdzības pamatu – pirmkārt, par Civildienesta tiesas pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā esot nospriedusi, ka komitejai, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu un kas noraidīja sūdzību par 2009. gada 10. jūlija sodu, ir atbilstoša kompetence, un, otrkārt, par to, ka neesot ticis nospriests par prasības pamatu, kas attiecas uz 2004. gada 4. maija lēmuma 4. panta prettiesiskumu.

138 Apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē pārsūdzētā sprieduma 226.–228. punktu, kuros Civildienesta tiesa kā neiedarbīgu noraidīja prasības pamatu par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences neesamību, motivējot, ka, tā kā lēmums par sūdzības par 2009. gada 10. jūlija sodu noraidīšanu ir apstiprinošs akts bez patstāvīga satura, tā atcelšana nevarētu ietekmēt 2009. gada 10. jūlija soda tiesiskumu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā, šī Civildienesta tiesas argumentācija nevar balstīties uz lēmuma par sūdzības noraidīšanu, ko pieņēmusi institūcija bez atbilstošas kompetences, esamību.

139 Tiesa apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju.

140 Pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza atcelt 2009. gada 10. jūlija sodu, kā arī, ciktāl tas ir vajadzīgs, atcelt lēmumu par sūdzības par 2009. gada 10. jūlija sodu noraidīšanu (pārsūdzētais spriedums, 69. punkts).

141 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ikviens – tiešs vai netiešs – lēmums par sūdzības noraidīšanu, ja šajā lēmumā runa ir tikai par noraidīšanu, vienīgi apstiprina tiesību aktu vai bezdarbību, par kuru sūdzējies sūdzības iesniedzējs, un, aplūkots atsevišķi, nav uzskatāms par apstrīdamu tiesību aktu, un līdz ar to prasījumi, kas vērsti pret šo lēmumu, kuram nav patstāvīga satura salīdzinājumā ar sākotnējo lēmumu, ir jāuzskata par prasījumiem, kas vērsti pret sākotnējo tiesību aktu (rīkojums, 1988. gada 16. jūnijs, *Progoulis*/Komisija, 371/87, Krājums, EU:C:1988:317, 17. punkts, un spriedums, 2004. gada 2. marts, *Di Marzio*/Komisija, T-14/03, Krājums-CDL, EU:T:2004:59, 54. punkts). Lēmums par sūdzības noraidīšanu ir apstiprinošs tiesību akts, kam nav patstāvīga satura, ja vien tas neietver sūdzības iesniedzēja situācijas pārskatīšanu, ņemot vērā jaunus tiesiskos vai faktiskos apstākļus (spriedumi, 2011. gada 21. septembris, *Adjemian* u.c./Komisija, T-325/09 P, Krājums, EU:T:2011:506, 32. punkts, un 2014. gada 21. maijs, *Mocová*/Komisija, T-347/12 P, Krājums (Izvilkumi), EU:T:2014:268, 34. punkts).

142 Pamatojoties uz iepriekš 141. punktā minēto judikatūru, Civildienesta tiesa pārsūdzētā sprieduma 227. punktā konstatēja, ka administrācija nebija pārskatījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas situāciju, ņemot vērā kādus jaunus tiesiskos vai faktiskos apstākļus, un līdz ar to lēmums par sūdzības noraidīšanu ir jāatzīst par tādu, kas tikai apstiprina 2009. gada 10. jūlija sodu. Tādēļ tā ir secinājusi, ka lēmuma par sūdzības noraidīšanu atcelšana nevarētu ietekmēt 2009. gada 10. jūlija soda tiesiskumu un ka līdz ar to prasības pamats par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences neesamību, kurš vērsts uz lēmuma par sūdzības noraidīšanu atcelšanu, ir jānoraida kā neiedarbīgs.

143 Tomēr ir jānorāda, ka ar apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmajā instancē izvirzīto prasības pamatu par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences neesamību viņa apstrīdēja šīs komitejas, kas bija noraidījusi viņas sūdzību par tās 2009. gada 10. jūlija sodu, sastāvu. Tātad minētais prasības pamats attiecās uz jautājumu, vai apelācijas sūdzības iesniedzējas sūdzība tikusi izskatīta pienācīgā procedūrā, kuras rezultātā varētu tikt pieņemts lēmums, kas atšķirtos no lēmuma par 2009. gada 10. jūlija sodu. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējai bija reāla un atsevišķa interese lūgt atcelt lēmumu par sūdzības noraidīšanu, nevis tikai atcelt 2009. gada 10. jūlija sodu.

144 Proti, ja tiktu piemērota iepriekš 141. punktā minētā judikatūra, neņemot vērā apstākli, ka konkrētais prasības pamats attiecas uz pašu administratīvo sūdzības procedūru, nevis sākotnējo tiesību aktu, par kuru iesniegta sūdzība, būtu izslēgta jebkāda iespēja apstrīdēt pirmstiesas procedūru, tādējādi liedzot sūdzības iesniedzējam gūt labumu no procedūras, kuras mērķis ir ļaut un sekmēt strīda starp ierēdni un administrāciju atrisināšanu ar izlīgumu un likt institūcijai, kurai ierēdnis ir pakļauts, atbilstoši attiecīgajiem noteikumiem pārskatīt savu lēmumu, ņemot vērā iespējamos minētā ierēdņa iebildumus (šajā ziņā skat. spriedumu *Mocová*/Komisija, minēts 141. punktā, EU:T:2014:268, 38. punkts).

145 Šajā ziņā par nepamatotu ir jāatzīst Tiesas arguments, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai neesot intereses lūgt atcelt lēmumu par sūdzības noraidīšanu pēc tam, kad viņa bija cēlusi prasību par sākotnējā tiesību akta atcelšanu, jo, pat ja sūdzības procedūra būtu bijusi nelikumīga, neesot lietderīgi, lai administrācija pieņemtu jaunu lēmumu par sūdzību, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja pati jau ir lūgusi tiesu atcelt sākotnējo tiesību aktu. Pretēji Tiesas apgalvotajam sūdzības iesniedzējas interese par to, lai sūdzības procedūra tiktu īstenota likumīgi un tātad lai lēmums par viņas sūdzības noraidīšanu tiktu atcelts nelikumības gadījumā, ir jāizvērtē autonomi, nevis saistībā ar iespējamo prasību, kas celta par sākotnējo tiesību aktu, kurš ir sūdzības priekšmets. Pretējā gadījumā attiecīgai personai nekad nebūtu iespējas atsaukties uz sūdzības procedūrā pieļautām nelikumībām, jo tam taču būtu liegts gūt labumu no administrācijas lēmuma pienācīgas pārskatīšanas pirmstiesas procedūrā, ikreiz, kad par sākotnējo tiesību aktu, pret kuru vērsta sūdzība, būtu celta prasība tiesā.

146 Līdz ar to, ņemot vērā konkrētā prasības pamata priekšmetu, kas attiecas uz sūdzības procedūru, apelācijas sūdzības iesniedzējai ir jābūt iespējai lūgt Savienības tiesu pārbaudīt lēmuma par viņas sūdzības noraidīšanu tiesiskumu, nevis tikai 2009. gada 10. jūlija soda tiesiskumu.

147 Tātad ir jāsecina, ka Civildienesta tiesa, prasības pamatu par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences trūkumu noraidot kā neiedarbīgu, ir izdarījusi kļūdu tiesību piemērošanā.

148 Līdz ar to desmitais apelācijas sūdzības pamats ir jāapmierina.

[..]

162 Ievērojot visu iepriekš minēto, apelācijas sūdzība ir daļēji jāapmierina un pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ daļā, kurā ir pieļauta iepriekš 140.–147. punktā konstatētā kļūda tiesību piemērošanā.

Par pirmajā instancē celto prasību

163 Atbilstoši Tiesas statūtu I pielikuma 13. panta 1. punktam, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Vispārējā tiesa atceļ Civildienesta tiesas nolēmumu un pati taisa nolēmumu attiecīgajā lietā. Tomēr tā nodod lietu atpakaļ nolēmuma pieņemšanai Civildienesta tiesā gadījumos, ja tiesvedības apstākļi neļauj Vispārējai tiesai nākt klajā ar lēmumu.

164 Konkrētajā gadījumā Vispārējai tiesai ir nepieciešamā informācija, lai pieņemtu nolēmumu par pirmajā instancē celto prasību.

165 Ņemot vērā, ka apelācijas sūdzība ir apmierināta tikai daļēji un ka pārsūdzētais spriedums ir atcelts tikai daļā, kurā ir pieļauta iepriekš 140.–147. punktā konstatētā kļūda tiesību piemērošanā, ir jāsecina, ka pārējie Civildienesta tiesas sniegtie vērtējumi, uz kuriem neattiecas minētā kļūda, ir kļuvuši par galīgiem. Līdz ar to Vispārējai tiesai ir jāuzskata vienīgi apelācijas sūdzības iesniedzējas lietā F-48/10 izvirzītais prasības pamats par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences neesamību un 2004. gada 4. maija lēmuma 4. panta prettiesiskumu.

166 Tiesvedībā Civildienesta tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka komiteja, kura atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kurai bija jāizskata viņas sūdzība par 2009. gada 10. jūlija sodu un kuras sastāvā bija viens Tiesas tiesnesis un divi ģenerāladvokāti, esot izveidota nelikumīgi. Šajā ziņā viņa norāda, pirmkārt, ka Tiesas statūtu 4. pantā ir noteikts, ka "tiesneši nedrīkst būt politiskos vai valsts pārvaldes amatos". Otrkārt, viņa atsaucas uz Tiesas statūtu 12. pantu, no kuras izriet, ka Tiesas ierēdņi un citi darbinieki "ir pakļauti Tiesas sekretāram priekšsēdētāja vadībā", līdz ar ko tikai Tiesas sekretārs un Tiesas priekšsēdētājs varot rīkoties iecēlējinstitūcijas statusā. Treškārt, viņa apgalvo, ka 2004. gada 4. maija lēmuma 4. pants, kurā ir paredzēts, ka "komiteja, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, īsteno pilnvaras, kuras saskaņā ar Civildienesta noteikumiem ir piešķirtas [iecēlējinstitūcijai]", ciktāl runa ir par lēmumiem par sūdzībām, esot pretrunā Civildienesta noteikumu 2. panta 1. punktam, kurā ir noteikts, ka katra iestāde nosaka, kurš tajā īsteno pilnvaras, ko iecēlējinstitūcijai piešķir minētie Civildienesta noteikumi, to aplūkojot kopsakarā ar Tiesas statūtu 4. un 12. pantu. Turklāt viņa apgalvo, ka Tiesas statūti neļauj ne Tiesas sekretāram, ne Tiesas priekšsēdētājam deleģēt viņiem piešķirtās iecēlējinstitūcijas pilnvaras.

167 Vispirms ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai atgādina Tiesas statūtu 4. panta pirmās daļas saturu, saskaņā ar kuru "tiesneši nedrīkst būt politiskos vai valsts pārvaldes amatos", un apgalvo, ka, izņemot Tiesas priekšsēdētāju, pārējie tiesneši un ģenerāladvokāti nedrīkst pildīt nekādas administratīvas funkcijas, tostarp rīkoties iecēlējinstitūcijas statusā komitejā, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu. Nekādi juridiski argumenti neatbalsta šo apgalvojumu. Kā Tiesa ir norādījusi tiesvedībā Civildienesta tiesā, šīs tiesību normas mērķis ir nodrošināt tiesnešu neatkarību gan viņu amata pienākumu pildīšanas laikā, gan pēc tam, it īpaši neatkarību no dalībvalstīm vai pārējām Savienības iestādēm. Pārējās Tiesas statūtu 4. panta daļas arī atspoguļo šo vēlmi nodrošināt tiesnešu neatkarību. Apelācijas sūdzības iesniedzējai tomēr nav pamata no Tiesas statūtu 4. panta pirmās daļas izsecināt neiespējamību pildīt funkcijas, kas attiecas uz iekšējo iestādes pārvaldību. Kā Tiesa pareizi ir norādījusi

savos procesuālajos dokumentos tiesvedībā Civildienesta tiesā, tas, ka tiesneši pilda iekšējās administratīvas funkcijas iestādē, nekaitē to neatkarībai un ļauj nodrošināt iestādes administratīvo autonomiju.

168 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi apgalvo, ka, ņemot vērā Tiesas statūtu 12. pantu, kurā noteikts, ka Tiesas ierēdņi un citi darbinieki "ir pakļauti Tiesas sekretāram priekšsēdētāja vadībā", tikai Tiesas sekretārs un Tiesas priekšsēdētājs varot īstenot pilnvaras, kas ar Civildienesta noteikumiem ir piešķirtas iecēlējinstitūcijai. Tā turklāt neparāda, kā viņas piedāvātā Tiesas statūtu 12. panta interpretācija, atbilstoši kurai iecēlējinstitūcijai piešķirtās pilnvaras var īstenot tikai Tiesas sekretārs un Tiesas priekšsēdētājs, būtu saderīga ar Civildienesta noteikumu 2. panta 1. punktu, kurā paredzēts, ka katra iestāde nosaka, kurš tajā īsteno pilnvaras, ko iecēlējinstitūcijai piešķir Civildienesta noteikumi. Proti, viņa tikai apgalvo, ka Civildienesta noteikumu 2. panta 1. punkts, ciktāl tas attiecas uz Tiesu, var tikt aplūkots tikai kopsakarā ar Tiesas statūtu 4. un 12. pantu.

169 Šajos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzējai nav pamata – nesniedzot nekādus citus argumentus – apgalvot, ka 2004. gada 4. maija lēmuma 4. pants, kurā ir paredzēts, ka komiteja, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, īsteno pilnvaras, kuras saskaņā ar Civildienesta noteikumiem ir piešķirtas iecēlējinstitūcijai, ciktāl runa ir par lēmumiem par sūdzībām, ir pretrunā Civildienesta noteikumu 2. panta 1. punktam, to aplūkojot kopsakarā ar Tiesas statūtu 4. un 12. pantu.

170 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmajā instancē lietā F-48/10 izvirzītais prasības pamats par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences neesamību un 2004. gada 4. maija lēmuma 4. panta prettiesiskumu ir jānoraida. Līdz ar to prasība F-48/10 šajā ziņā ir noraidāma.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (apelācijas palāta)

nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (trešā palāta) spriedumu *Z*/Tiesa (F-88/09 un F-48/10, Krājums-CDL, EU:F:2012:171) daļā, kurā ar to kā neiedarbīgs tika noraidīts lietā F-48/10 izvirzītais prasības pamats par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences neesamību un Eiropas Savienības Tiesas 2004. gada 4. maija Lēmuma par to pilnvaru izmantošanu, kuras saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumiem piešķirtas iecēlējinstitūcijai un kuras saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību piešķirtas institūcijai, kas ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, 4. panta prettiesiskumu;

2) apelācijas sūdzību pārējā daļā noraidīt;

3) prasību lietā F-48/10 noraidīt daļā, kurā tā ir balstīta uz prasības pamatu par komitejas, kas atbildīga par sūdzību izskatīšanu, kompetences neesamību un Tiesas 2004. gada 4. maija Lēmuma par to pilnvaru izmantošanu, kuras saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumiem piešķirtas iecēlējinstitūcijai un kuras saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību piešķirtas institūcijai, kas ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, 4. panta prettiesiskumu;

4) runājot par tiesāšanās izdevumiem šajā apelācijas instancē, *Z* k-dze atlīdzina trīs ceturtdaļas Tiesas tiesāšanās izdevumu un sedz trīs ceturtdaļas savu tiesāšanās izdevumu, bet Tiesa sedz vienu ceturtdaļu savu tiesāšanās izdevumu un atlīdzina vienu ceturtdaļu *Z* k-dzes tiesāšanās izdevumu.

Jaeger Kanninen Gratsias

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 19. jūnijā.

[Paraksti]